

Secret
PRINCESSES

Primera edició: octubre del 2016

Títol original: *Dolphin Adventure*

L'edició original en anglès va ser publicada el 2016 per Orchard Books

Maquetació: Emma Camacho

Edició: Núria Albesa / Olga Portella

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2016, Hot House Fiction Limited, pel text

© 2016, Orchard Books, per les il·lustracions

© 2016, Mar Mañes, per la traducció

© 2016, la Galera, SAU Editorial, per aquesta edició en llengua catalana

Casa Catedral®

Josep Pla, 95. 08019 Barcelona

www.lagaleraeditorial.com

Imprès a Liberdúplex

Ctra. BV-2249, km 7,4

Pol. Ind. Torrentfondo

08791 Sant Llorenç d'Hortons

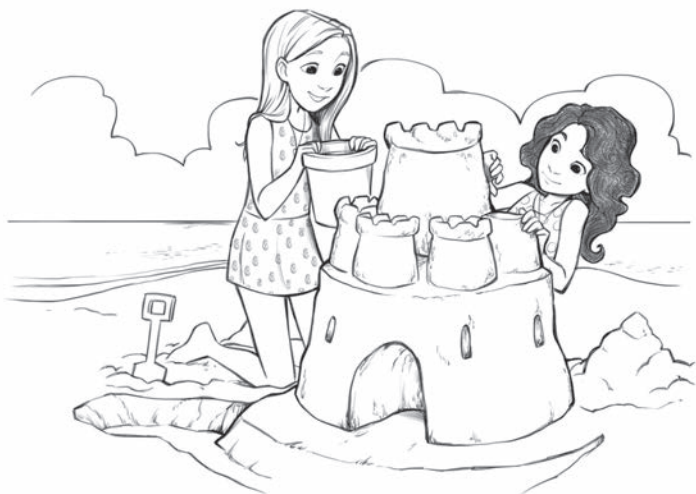
Dipòsit legal: B-14.391-2016

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-5893-9

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Secret PRINCESSES

Aventura amb dofins

ROSIE BANKS

Traducció de Mar Mañes

laGalera

El Palau de l'Estrella
dels Desitjos

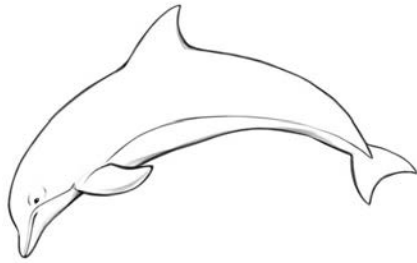

ÍNDEX

Capítol 1: Un viatge inesperat	11
Capítol 2: Una cerimònia molt especial	27
Capítol 3: Emma	42
Capítol 4: Plou a bots i barrals!	60
Capítol 5: Sol, calor i diversió	79
Capítol 6: Un somni fet realitat	96

CAPÍTOL 1

Un viatge inesperat

—Per aquí, sisplau! —va dir la guia que conduïa els alumnes pels túnels foscos de l'aquari—. Aquí veureu un munt de peixos tropicals meravellosos.

La Diana Sales es va posar els cabells llargs i rossos darrere les orelles i va seguir els companys de classe cap a la sala següent. En una de les parets hi havia un gran panell de vidre que anava de terra

fins al sostre. A l'altra banda, bancs de petits peixos blaus, grocs i verds nedaven a tota velocitat mentre els peixos més grans, de color taronja, feien ziga-zaga entre les roques i les algues.

—Bé, algú sap què mengen els peixos?
—va preguntar la guia.

—Menjar per a peixos! —va cridar un dels companys de classe de la Diana.

Tothom ho va trobar divertit. La guia va somriure.

—Bé, sí, però què és el que mengen en estat salvatge?

La Diana sabia que la resposta correcta era plàncton, perquè coneixia moltes coses sobre els animals i les criatures del mar, però li feia vergonya aixecar la mà.

—Els peixos petits mengen plàncton —va

explicar la guia en veure que ningú no contestava—. El plàncton està format per organismes minúsculs, microscòpics, que floten a l'aigua.

La Diana es va acostar al vidre. Durant uns instants es va imaginar que era una sirena i que nedava entre tots aquells meravellous peixos. Es va començar a girar per explicar-ho a la seva millor amiga, la Valentina, però es va adonar que la Valentina no hi era. Feia poques setmanes que se n'havia anat a viure als Estats Units amb la seva família. La Diana es va entristir. Ella i la Valentina eren millors amigues des de ben petites i sempre ho havien fet tot juntes.

«Però encara fem coses juntes», va pensar. Es va tocar el penjoll daurat que duia

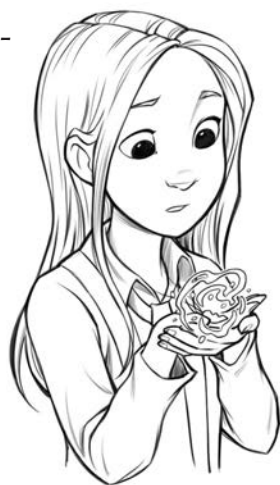
sota el jersei de l'uniforme escolar i va somriure tot recordant l'increïble secret que compartia amb la Valentina. Totes dues tenien un penjoll idèntic en forma de mig cor. Els l'havia donat una amiga més gran que elles, l'Alícia. Quan la Valentina es va mudar, les noies tenien moltíssimes ganes de veure's i aleshores va passar una cosa impressionant: els collarets les van transportar a un meravellós palau al cel, per damunt dels núvols! L'Alícia les va rebre i els va explicar que era una Princesa Secreta amb poders màgics per concedir desitjos. La Diana i la Valentina encara es van quedar més astorades quan l'Alícia els va dir que elles també tenien potencial per esdevenir Princeses Secretes!

De cop i volta, la Diana va sentir un pes-

sigolleig a la pell. Ho feia el penjoll! Es va separar dels companys de classe, que seguien la guia cap a la sala següent, va tornar al túnel i es va treure el collaret de sota la roba. N'emanava una llum càlida que il·luminava el fosc túnel. A la Diana li va fer un bot el cor. Si el collaret brillava, volia dir que veuria la Valentina! Potser, fins i tot, els tornaria a concedir un desig!

Va tancar els dits al voltant del penjoll i va pensar: «Desitjo veure la Valentina». De cop i volta, semblava que el món es desplomés i la Diana queia i donava voltes en l'aire. Per sort, el temps s'aturava al món real, mentre ella i la Valentina tenien una aven-

tura de Princeses Secretes, així que ningú no s'adonaria que havia marxat.

La Diana va notar que els peus havien aterrat damunt d'una gespa suau i va obrir els ulls. Es trobava en un jardí preciós, ple de rosers, i l'uniforme de l'escola s'havia transformat en un vestit daurat molt bonic amb la faldilla volada.

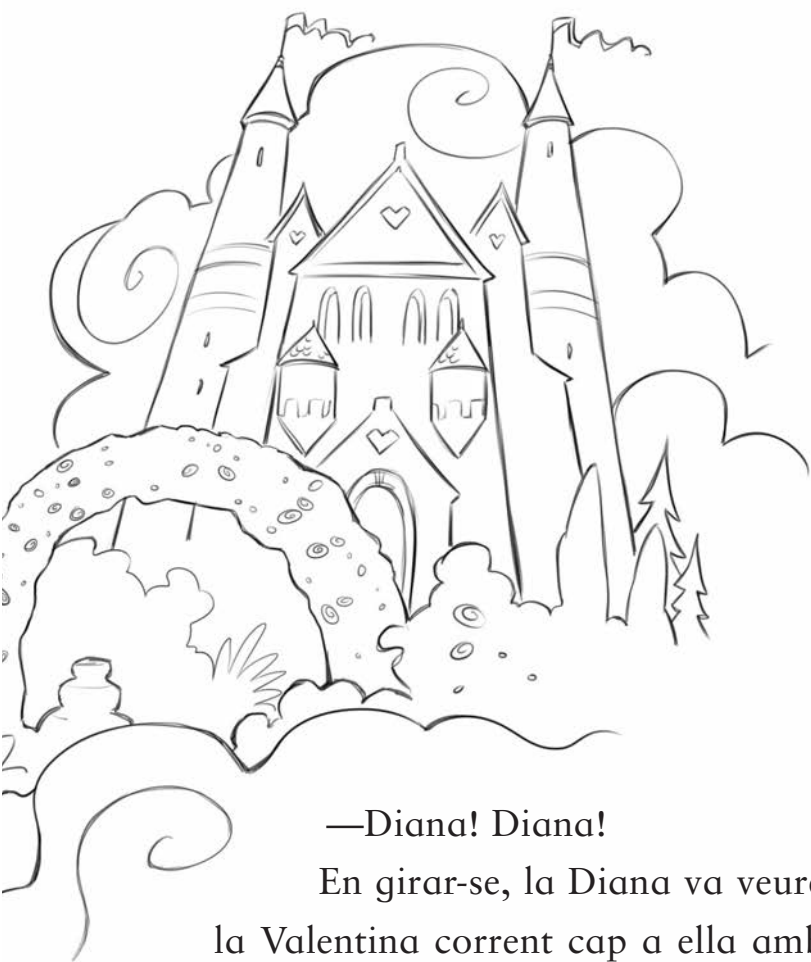
Va aixecar la mà fins al cap per tocar la tiara que decorava els seus cabells rossos. Núvols blancs i esponjosos flotaven pel jardí i de les branques dels arbres en penjaven piruletes i cotó de sucre. La Diana va córrer cap a una arcada de roses i va mirar a través seu.

—El Palau de l'Estrella dels Desitjos! —va sospirar, emocionada, en veure el gran palau blanc i les quatre torres que s'alçaven

cap al cel. De lluny era bellíssim, però la Diana sabia que, si s'hi acostava, podria veure que la pintura es pelava de les parets, que faltaven rajoles a les torres i que els vidres en forma de cor de les finestres s'havien esquerdat. Ella i la Valentina tenien la ferma intenció de fer-lo lluir de nou!

—Diana! Diana!

En girar-se, la Diana va veure
la Valentina corrent cap a ella amb
un somriure a la cara plena de piguetes.

Els rínxols bruns li feien bots a l'espatlla. Duia un vestit de princesa de color rosa pàl·lid amb roses a la faldilla i, com la Diana, portava el penjoll i una tiara.

Fent xiscles d'alegria, la Diana va córrer cap a la seva amiga i es van abraçar amb molta força.

—Oh, Diana! No m'acabo de creure que haguem tornat! —va dir la Valentina quan va deixar anar la Diana. Es va posar a fer salts de tan contenta que estava—. Ja pensava que ho havia somiat!

—No ho vam somiar —va fer la Diana, tot mirant el penjoll en forma de cor trencat—. El dia-

mant és la prova que va passar de veritat!

Quan l'Alícia els va donar els collarets, les meitats del cor eren d'or pur, però després d'haver concedit a una noia que es deia Olívia el desig de tenir una festa d'aniversari brillant, havia aparegut un diamant al penjoll de cadascuna de les amigues. L'Alícia els havia explicat que, si oferien ajuda a tres persones més, rebrien tres diamants addicionals. Un cop els haguessin aconseguit, les simples tiars esdevindrien corones decorades amb pedres precioses com les que duïen totes les Princeses Secretes. I el més important de tot era que estarien un pas més a prop de convertir-se en Princeses Secretes del tot!

—Entrem al palau, a veure si trobem l'Alícia? —va preguntar la Diana, que

gairebé no es podia contenir de l'emoció.

Agafades de les mans, les amigues van creuar l'arcada a tota velocitat. Quan eren més a prop del palau, la Valentina va indicar a la Diana que mirés cap amunt. Falraven rajoles a tres de les torres, però una semblava completament nova i les rajoles daurades llüien sota la llum del sol.

—Mira! —va exclamar la Valentina—. És la torre que es va arreglar quan vam concedir el desig a l'Olívia.

La Diana va assentir amb orgull.

—Tant de bo puguem ajudar a reparar el Palau de l'Estrella dels Desitjos cada cop que fem realitat desitjos!

—Segur que sí —va dir la Valentina—. Oh, em moro de ganes de tornar a tenir una altra aventura!

Els ulls li brillaven. La Diana tenia papallones a l'estómac.

—Però què passarà si ens tornem a trobar la princesa Verí?

La princesa Verí era la raó per la qual el Palau de l'Estrella dels Desitjos estava caient a trossos. En el passat, ella també havia estat una Princesa Secreta, però ara feia servir la màgia per arruïnar els desitjos. Cada cop que ho aconseguia es feia més forta i destruïa el palau una mica més. L'única manera de reparar el palau era concedir desitjos, però la princesa Verí feia tot el que podia per evitar-ho.

La Diana va pensar en la princesa Verí, en els seus freds ulls verds i en aquells cabells negres amb un floc gairebé blanc, i va tenir un calfred. Quan es van negar a unir-

se a l'equip que feien ella i el seu horrible servent, l'Erm, la princesa Verí havia jurat que faria el que fos perquè la Diana i la Valentina no tornessin a concedir desitjos mai més.

La Valentina va arronsar les espatlles.

—I què, si veiem la princesa Verí? La derrotarem!

La Diana va somriure i va prémer amb força la mà de la seva millor amiga.

—Noies! Sóc aquí dalt!

—És l'Alícia! —va dir la Diana en veure que la seva amiga les saludava des d'una de les finestres en forma de cor del palau.

L'Alícia estava tan fantàstica com sempre: flocs de color vermell es barrejaven amb els seus cabells pèl-rojos i duia el seu esplèndid vestit de princesa vermellós.

Un viatge inesperat

—Hola, Àlicia! —va dir la Valentina tornant-li el gest.

—Afanyeu-vos! —va exclamar l’Àlicia—.
La cerimònia està a punt de començar!

—Quina cerimònia? —va preguntar la
Diana.

L’Àlicia va somriure:

—Entreu i ho sabreu!